

MANTANA 1

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 1

Leden 2012

ÚVODNÍK

Máme tu nový rok, již dvacátý v novém miléniu. Pro většinu lidí je jen dalším v pořadí, který se nijak významně neliší od těch předchozích. Ale co když je skutečně něco pravdy na tom, že rok 2012 bude koncem světa? Kdybychom to totiž věděli jistě, tak si ho všichni náramně užijeme. Každý máme nějaké nesplněné sny či povinnosti, které neustále odkládáme s tím, že je přeci dost času na jejich realizaci. Ale co když toho času opravdu již moc není? Zkuste o tom popřemýšlet a tento rok prožít tak, jako by byl váš poslední. Třeba toho nebudete litovat.

Když čtete tyto řádky, tak už z nového roku jeden měsíc uplynul. Užili jste si ho podle svých představ?

Krásný rok všem přeje Jířa.

V tomto čísle:

- Zimní Alpy
- Krušnohorské kvaky
- Lov horezdarů
- Převrat v roce 2012?
- Historické okénko
- A další

Někdo to rád mrazivé

Stubaiier Wildspitze

24.—26. 1. 2012

Blahouš Kluc

Ludvík mě dojíždí na jednom z mnoha horizontů Wilde Grube'n a z jeho gest je patrné, že to není žádná dávačka. „Pořád si říkám, proč tohle dělám, mám to zapotřebí?“ Rozhlížím se kolem sebe: „Já taky, šlapat do kopce, tahat se s dvacetikilovou krysou, ale pak se kouknu kolem sebe na ty krásný kopce a mám odpověď.“

Původně jsme měli vyrazit do Vysokých Tater. Už dlouho jsem se na ně třepal, ale lavinovka 3-4 nás odradila. Jako náhradní plán jsem navrhl výstup na lyžích na ledovec Stubaiier Gletscher s možností výstupu na nějakou třítisícovku Schaufelspitze (3332m) nebo Stubaiier Wildspitze (3341m). Vzhledem k tomu, že jsme jen průměrní sjezdaři, tak jsem kopce orientoval do míst, kde se nachází sjezdařské turistické centrum. Jen pár dní před odjezdem se ukázalo, že 3. lavinovka vládne i v Alpách. Nicméně jsme uvažovali tak, že vystoupáme na lyžích po upravené zimní cestě známé jako Wilde Grube'n, která vede od neplaceného parkoviště v Mutterbergalmu (1725m), na Stubajský ledovec a dle daných podmínek se rozhodneme

Jeden z velikanů

dále. Markétka nám zavolala do Rakouska do turistické kanceláře a záchranářům, od nichž získala cenné informace a potvrdila, že námi zamýšlený výstup na ledovec je možný.

A tak 24. 1. 2012 kolem 18.00 hod. vyrážíme s Ludvíkem přes Cheb, Mnichov, Garmisch, směr Stubaital. Vládne dobrá nálada a v Rakousku zimní pohádková atmosféra. Asi kilometr před Mutterbergalmem se nám proti naší vůli zastavuje auto ve svahu a o půlnoci v třeskuté zimě nasazujeme řetězy jako opatření proti namrzlé vozovce. Konečně dojíždíme na parkoviště, kde se Ludvík ukládá se svým péřákem vedle auta. Já si netroufám, a tak přečkám nepohodlný zbytek noci na předním sedadle.

25. 1. 2012 na mě Ludvík křičí, že je čas vstávat. Za namrzlými okny auta je patrné, že bude sluníčko dneska přát. Balíme plnou polní

(dva cepíny, lano, lezecký matroš atd.) a vyrážíme na začátek Wilde Grube'n, která se nachází

hned v blízkosti lanovky. Vystoupáme několik desítek výškových metrů a Ludva mě zastavuje s tím, že mu nelepí pásy. Sjíždíme tedy k autu pro lepidlo. Já zapadnu na záchod lanovky, který je zadarmo a teče zde teplá voda. Dám se do gala a Ludvík je připraven. Opět stoupáme, jde se mi přes těžký batoh velice dobře. Na jednom horizontu se mi rozpadává vázání. Naštěstí než mě dojde Ludva, tak ho zprovozňuju. Pokračujeme po vyrolbované cestě, čím dál častěji nás mijí lyžaři, kteří narušují upravený povrch cesty. Kolem nás se otvírají výhledy a já upadám do své tradiční euforické nálady. „Jéé, mně vůbec nevadí, že mě bolí kolena a záda od báglu, krásně svítí sluníčko, ten zmrzlý pták určitě jen odpočívá a vítr, po kterém mi zamrzá obličej, určitě za chvíli dofouká. To je ale příjemný výlet na Sněžku.“ Z těchto „růžově zbarvených“ pocitů mě občas probouzejí překvapené pohledy lyžařů, kteří nejsou líní zastavit a ptát se, kam jako míříme. Snowboardisté prořezávají lavinězní svahy nad námi, naštěstí máme alespoň pípáky. Konečně se doplahočíme na konec cesty. Ta ústí na jednu ze sjezdovek. Váháme, kde vlastně jsme, ale nic nezkazíme, když bu-

deme stoupat dále. Už můžeme vidět pyramidu Stubaiier Wildspitze. Všudypřítomný vítr víří sněh a kolem projíždějí lyžaři. Jak dva exoti jdem v protisměru, obličej a končetině omrzají. Kolem 15.00 hod. už přemýšlíme nad místem bivaku. Táhnou to k budově lanovky Rotadl 3015m, kde intuitivně tuším závětrí. Nakonec k naší radosti zjišťujeme, že dveře od skladového prostoru jsou otevřeny, protáhnou se škvírou a s funěním odstraním lopatou sněh tak, abychom mohli protáhnout bagáž. Sice je zde nafoukaný sněh, ale jsme chráněni před větrem, který se s narůstající temnotou ještě zvyšuje. Začínáme vařit na plynovém vařiči, protože

jsme za celý den vypili sotva litr čaje. Tlačím do sebe slaninu a snažíme se vyházet sníh, abychom mohli rozložit stan. Si-

ce jsme chráněni před větrem, ale teplota je hluboko pod bodem mrazu. Už mám kamenné nohy. Rychle do sebe naleju litr teplé polévky, kterou Ludva uvařil. Já si pod karimatku skládám lano, abych měl lepší izolaci. Jen se setmí, soukáme se do stanu pro dva. Prostor nicmoc, ale nám to nevadí, hlavně, abychom se už ohřáli. Do spacáku házíme všechno, co budeme potřebovat – nějaké jídlo, baterky, mokré rukavice, termosku. Pod hlavu a nohy zasouvám boty, svršky. Tak, aby je teplo mého těla udrželo v ohebném stavu. Budova je opatřena velkými vraty, se kterými neustále lomcuje vítr, jak kdyby někdo řezal palicí do hrnců. Normálně bych nadával, ale teď jsem upadl do bezvědomí. Kolem 20.00 hod. se probouzím, Ludva taky nespí. Z krize jsme venku, nohy už rozmrzly a ve stanu máme teplotu -1°C . Oba musíme na záchod a opravdu se do mrazu nechce. Pak nastává chvíle, kterou mám v horách tak rád. Asi dvě hodiny si ve tmě povídáme s kamarádem o všem možném. Vrata stále bouchají a vítr spíše ještě přidal. Ani neřešíme, co budeme dělat zítra.

26. 1. 2012 před 07.00 hod. už nemohu vydržet a jdu ven vykonat potřebu. Venku mrzne, až praští, ale je vymeteno. Něco nafotím a na hodinu se ještě schoulím do spacáku. Navrhuju, že bychom mohli vyšlápnout na St. Wildespitze. Chceme uvařit čaj, ale najednou ne-

funguje vaříč, až doma zjistíme, že zamrzl plyn. Máme sotva zbytek čaje, který nám zůstal z předešlého dne. Přesto nám to nedá, rychle se oblékáme a vyrážíme. Hned od začátku nám mrznou nohy a vítr nás bičuje. Přesto postupujeme se sebezapřením po

upravené sjezdovce k lanovce Wildespitz 3212m – Top of Tyrol, čímž se dostáváme na jakýsi předvrchol, který je součástí hřebene. U lanovky, ze které začínají vyjíždět lyžaři, necháváme lyže a vydáváme se po hřebeni na St. Wildespitze. Po chvíli nás ovšem zastavuje asi třicetimetrový hrb, který je z jedné strany skalnatý a z druhé strany má prudký zasněžený svah. Máme na paměti lavinovou situaci, přemrzlý prašan je nenosný, proto toto místo vyhláshujeme jako nejvýše dosažené. Kocháme se nádhernými výhledy. To stojí za tu námahu. Poté sestoupíme k lyžím a s batohy na zádech nemotorně sjíždíme po namrzlé sjezdovce k bivaku.

Zde se rozhodujeme pro úplný sestup.

Ověšujeme se kompletní výbavou a snažíme se sjíždět po sjezdovce. V kožených botách a s bágem to je hitparáda. Předvádíme pár výstavních „tygrů“. Když se dostáváme kolem 11.00 hod. na úroveň Gamsgartenu (2615m), tak už vím, že bych rozježděný terén Wilde Grubenu nezvládl. Ludvík neodporuje, a tak už konečně sjíždíme k budově lanovky Dresdner Hütte (2308m), kde kupuju dvě jízdenky na lanovku za 11,40 euro. Cesta ve „skořápcce“ je sama o sobě zážitek, kdy můžeme pozorovat free ridery v nakypřeném sněhu. S otevřenou pusou sleduju, jaké převýšení jsme den předtím zvládli. V autě zjišťujeme, že je zamrzlá chladicí kapalina určená do -22°C . Nakonec jí Ludvík přemlouvá. Přemýšlíme, že bychom si ještě zalezli na prosluněné stěně někde za In-sbruckem, ale já mám napučené palce, takže pak už nerušeně pospícháme dom. Ve 20.00 hod. sahám na kliku od dveří bytu.

Díky Ludvíku za parádní výlet.

Blahouš

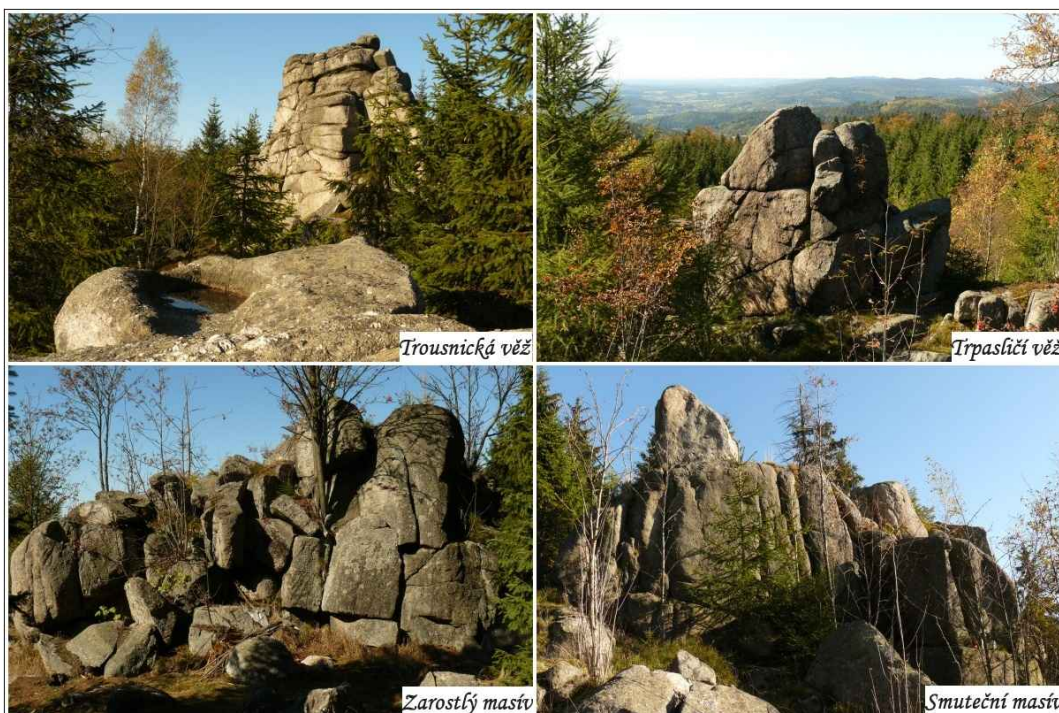

Trousnická skála

(krušnohorské Žulové skvosty)

Při pohledu z okna mám pocit, jako by snad ani nebyl leden a na mysl se vkrádají úvahy o sychravém podzimu. A právě na jednom z podzimních výletů ve svazích Vlčince, kdy hlavním programem byl sběr hub, jsme s holkama narazili na krásná skaliska zvaná Trousnická skála, která rozhodně stojí za zevrubnější popis. Že bylo rázem po houbaření, snad není ani třeba dodávat. Sběračskou vášeň rázem vystřídala vášeň kvakerská.

Trousnická skála, ačkoliv je značena na všech turistických mapách jako význačný vyhlídkový bod s nadmořskou výškou 948m, není dosud v horolezecké literatuře vůbec zmíněna. Nicméně i na této skále lze nalézt stopy po dřívější horolezecké činnosti (staré skoby), takže lze předpokládat, že všechny lehčí logické linie byly již v minulosti prostoupeny. V podstatě se jedná se o několik nevysokých (max. 10m) skalních výchozů z žulového porfyru, vystupujících ze západního úbočí hřebenu Vlčince. Kromě masívů se zde nacházejí i pěkné skalní věže a věžičky a spousta balvanů roztodivných tvarů. Ze skalních výchozů se naskýtá nádherný rozhled zejména na západ. Za dobré viditelnosti lze dohlédnout až na Schneeberg a Ochsenkopf v Bavorském Fichtelgebirge, což je přes 80km daleko vzdušnou čarou. Kromě nádherných rozhledů poskytují zdejší skály též zcela vyjimečně pěkné lezení. Skála je kompaktní, dobře „chytovatá“ a ačkoliv je zdobená výraznými vyrostlicemi

živce (laicky krystaly) přesto neřeže do rukou. Potenciál pro lezení záleží na úhlu pohledu a zkušenosti uživatele. Lezeckých cest na lano pro průměrného kochače zde může být maximálně do 10 kousků. Klasických logických kvaků (bez lana) zde lze nasekat klidně i přes 30kousků za den, to záleží kdo jak si troufá. No a pokud se oblast pojme ortodoxně boulderingově, tak se v počtu možností posouváme o řád výš.

Přístup do oblasti je nejkratší azimutem z chatové oblasti Oldřichov, kam se dostaneme po silnici z Děpoltovic. V místě kde ze silnice odbočuje žlutá turistická značka se dá zaparkovat. Dále je třeba stoupat přímo do svahu lesem cca 800m až ke skalám. Převýšení je cca 150m. Zhruba 200m od skal budete křížovat dobře udržovanou lesní cestu. Les je v okolí skal v současnosti místy prokáčený. Jako alternativní přístup lze použít modrou turistickou značku vedoucí přes Vlčinec, která vede přímo ke skalám. Nicméně tato varianta je nevýhodná, jelikož možnost parkování je mnohem problematictější a celkově je cesta ke skalám delší.

Pokusím se tuto minioblastku propašovat do nového průvodce Krušných hor, který by snad do konce světa měl vyjít. Nicméně do té doby lze bližší info čerpat buď z mého samizdatového průvodčíka, kterého lze stáhnout z <http://skaly.7x.cz/trousnicka-skala>, nebo z vrcholových knížek, které jsme osadili na Trousnické věži a Rztodivné věži. Jak už jsem se zmínil výše, Trousnická skála je předurčena hlavně skalním kochačům a kvakerům. Ale v kombinaci s cyklovyjížděkou to bude i „hodnotný sportovní výkon“, jak by řekl náš pokladník.

LdS

Lov horezdarů 2012

1. 1. 2012

Blahouš Kluc

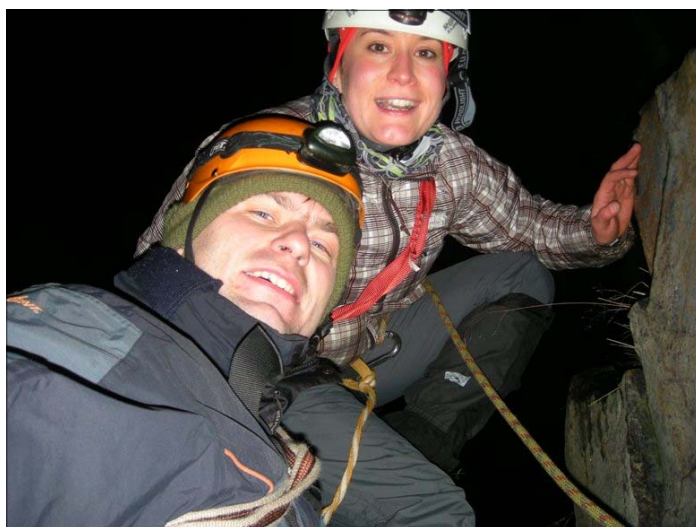
Lov horezdarů pro rok 2012 jsem pojal trochu jako záškodnickou akci, když místo původně zamýšleného Silvestru někde v Tisé, jsem vyrazil po skalkách v okolí Chomutova. Stejně nadšení jsem dokázal probudit v Markétce, která je pro každou srandu. Mé tradiční parťáky a soupeře jsem se snažil uchlácholit tvrzením, že budu na přelomu roku dost daleko od Chomutova.

Po 23.00 hod. po zvážení možností jsme vyrazili do Zákoutí k Mezihoří, opět Párkovi do revíru. Na horách je dost sněhu. Těsně před půlnocí se škrábeme do svahu k věžičce a brodíme se nad kolena ve sněhu. Sestupovka je pěkně zledovatělá, obvazuju se lanem kolem pasu a pomocí cepínu se škrábu na vrchol. Kdo to zkusil, ví, že za takových podmínek jde o „zobák“. Z vrcholu dobírám Markétu. Zapisujeme do knížky a na kopci střílí rachejtle. Čekám, že uvidím jiné dobyvatelé, ale ti si jistě někde popíjejí šampaňo. Markét slaňuje klasicky od kříže a já přes Důlfera, což vyžaduje v tomto sněžném království kapku pozornosti.

Přesouváme se autem na parkoviště do Mezihoří, odkud už pěšky pospícháme na Popeláře. Zde vystupujeme opět Sestupovkou a knihu nalézáme nezasněženou. Připisujeme si další úspěch a rozmýšlíme, co dál. Cesta na Boleboř vypadá vyjetá, ale zledovatělá. Riskneme to a přesouváme se k oboře v úmyslu dojít k Citeře. Auto parkujeme kvůli většímu množství sněhu blízko silnice, zapakujeme a míříme k oboře. Kolem nás je hororová nálada, mlha a pochmurno. U obory vidím stopy ve sněhu. Nevím, co teď. Mám pramálo chuti se bez stoprocentní možnosti na úspěch prodírat kilometr v lese, a pak zpět. Otáčíme a zvažuju zaútočit na Kočku, což po chvíli zavrhuju, protože bychom za těchto podmínek nebyli schopni vylézt lezeckou cestou na vrchol a dojít na vrchol „Německou“ cestou mi nepříjde dost fair.

Slibuju Markétce pohádkové prostředí Perštejna. Když dorazíme na parkoviště u Ohře, tak po sněhu není ani památky. Zato pěkně fouká a je vidět, že je mokro. No nic, zabalit se do šál a vyrazit. Zbytečně to nekomplikuju a směřuju k náhorce Věže ve svahu. Tentokrát se dokážu na první pokus vyškrábat na stupeň a bez úhony vybruslit po kluzkém povrchu až na vrchol. Markétka si to taky užívá. A co dál? Rozhodujeme se pro Sestupovku na Levý pilíř Hlavního masivu, která je psaná po zatravněných lávkách od Západní stěny za dva, ale já jí lezu ještě níže, čemuž přidávám metry i obtížnost. Konečně se probívám na pilíř, kde mě čeká poctivý štand a taky pěkný vítr. Markétka ke mně dolézá po 04.00 hod. a máme toho dost. Při slanění mi ustřelí kopyta a já si pěkně natloukám. To ale nezastíní naší radost z prožitého dobrodružství. Pospícháme spát, protože se už těšíme na Novoroční ráchání.

Blagodan

Konec světa 2012 ???!!!

Každý už určitě několikrát zaslechl, že rok 2012 má být podle některých proroctví koncem světa. K tomuto tématu bylo napsáno mnoho článků, natočeno několik filmů a věnují se mu dokonce některé speciální webové stránky. Na adrese: <http://2012.konec-sveta.cz> můžete shlédnout zajímavé video „Dešifrování minulosti: Konec světa 2012“, které v pěti dílech popisuje několik proroctví, která se k roku 2012 údajně váží. Jedná se např. o proroctví Matky Shiptonové, indiánů kmene Hopi, indické Védy, Bible, proroka Nostradamu či WEB-BOT projektu. Pokud by opravdu všechna tato proroctví byla skutečná, tak už se jedná o statisticky významný soubor, který by mohl přesvědčit i zaryté materialisty.

Co je zajímavé, pozitivní a skutečné je, že podle čínského horoskopu přechází svět do „Věku Vodnáře“, což s sebou nese vzrůstající zájem o duchovno a duši. Další pozitivní zmínky o nastávající změně jsou, že lidstvo začne žít v souladu s přírodou, nebudou nemoci a války a lidé se začnou zajímat o svou vlastní podstatu bytí. Věk Vodnáře neboli Zlatý věk, má přinést samá pozitiva, spojená s přirozeností a duchovnem, právě tak, jako je s tímto spjata i toto sluneční znamení. Více podrob-

ností o roku vodního draka si můžete přečíst na: <http://www.horoskopnamiru.cz/ceka-nas-rok-vodniho-draka-2012>.

V Mayském proroctví je skutečně zmínka o konci světa.

Svět však jako takový skončit nemá, má skončit jedna etapa našeho světa a začít nová, lepší. Prý se jedná o významný bod v životě na Zemi, který budou katastrofy jen doprovázet a vše vyústí ve změnu vnímání každého člověka (mluví se zpravidla o jakési „transformaci vědomí“, během které prý člověk zduchovní, nebo přehodnotí svůj žebříček hodnot) a přechod do Nového světa, v němž se lidstvo oprostí od majetku, hmoty a vrátí se ke starým hodnotám. Například Matka Shiptonová předpokládá po katastrofách nástup Zlatého věku.

Shodně se na vývoj světa dívají Védy, podle kterých dnes žijeme v Železném věku, což je v interpretaci Véd věk poslední. Po něm nastává zlom a „přetočení“ celého cyklu zpět na začátek ke Zlatému věku, který bude prý už velmi brzy následovat. Zmínky o apokalyptických změnách jsou i v knize Zjevení svatého Jana, která je součástí Bible. Rovněž ani v Bibli se ovšem nepíše o absolut-

kalendáře 21.12.2012 odkazují podle mnohých badatelů jako např. J. M. Jenkinse právě na toto výjimečné planetární postavení. Astronomové ovšem tuto teorii nemohou podpořit, protože pro velkou vzdálenost středu Mléčné dráhy od Sluneční soustavy je těžké určit přesnou polohu středu Mléčné dráhy, a tudíž i přesnou dobu, kdy k protnutí této přímky dojde. Obecně se nicméně spekuluje, že k tomu má dojít ně-

ním konci světa - jsou zde zmínky o vzestupu „Druhého Ježíše Krista“, který by měl Zemi dovést k novým začátkům.

Stejně jako spousta jiných kultur, které vlastnily prorocké dovednosti, i indiáni z kmene Hopi předpovídají vlnu katastrof jen jako doprovodný jev Očisty, která vymýtí zlo a potom začne nový, „Pátý“ svět s novými začátky pro „Matku Zemi“, jak naši planetu tradičně nazývají: „Nový svět bude dokonalý a Matka Země znovu rozkvetne“.

Vrchol všeho by měl tvořit právě datum 21. 12. 2012, kdy podle zastánců fenoménu roku 2012 dojde k výjimečnému postavení planet ve vesmíru - Země, Slunce a střed Mléčné dráhy by měl ležet v přesné přímce. K tomuto výjimečnému postavení planet dochází jen jednou za 25 800 let a podle některých zdrojů může mít toto postavení znakem ukončení tak zvaného světového cyklu, po kterém dojde k obrodě světa a začátku cyklu nového. Právě v tomto dni by podle mnohých mělo skončit všechno zlé a odstartovat nová éra Země. I Mayové, kteří střed Mléčné dráhy nazývali „Vesmírná matka“, ukončením svého

kdy v této době.

„Změnu světa“ (nikoliv definitivní záhubu) předpovídá pro naši dobu také spousta astrologů, kteří v nejbližší době očekávají přechod z věku Ryb do věku Vodnáře. Přechod lidstva do dalšího astrologického věku jako do období míru a lásky od časů válek a chaosu se však zmiňuje už minimálně několik desítek let a existují četné předpovědi, kdy má tento věk nastat, což je nejspíše dáno tím, že tento přechod „z věku do věku“ má být postupný - mluví se o několika desítkách, až stovkách let.

Možná už teď trochu přemýšlíte o tom, že k nějaké změně opravdu dojde a v duchu si říkáte proč? Proč by měla tato změna nastat právě letos? Je tento rok opravdu tak zvláštní? Asi není, ale jak říká jedno přísloví: „Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne“. A jak to tak vypadá, tak přírodě už dochází trpělivost, protože to, co člověk na této planetě vyvádí, už zřejmě překračuje všechny meze (pokud nevíte, o čem mluvím, tak se podívejte na film „Home“ s komentářem Zdeňka Svěráka). Za zhlédnutí stojí také film „Nádherná zelená“, který neuvídíte v televizi ani v kině, ani ho nenajde-

te v žádném obchodě či oficiální filmové databázi, protože byl v celé Evropské unii „zakázán“.

Se zatím nejpřesnějším a nejdrobnějším popisem událostí, které by se měly udát koncem roku 2012, jsem se seznámil v knize Logické proroctví, jejímž autorem je Marcel Vanek (<http://www.milahelp.cz/content/view/325/35/>). Ačkoliv je tato kniha popisována jako „duchovní sci-fi román“, v podstatě shrnuje všechny výše uvedené skutečnosti a dopodrobna popisuje nejen události od 21.12.2012 (a to prakticky den po dni), ale také nastiňuje novou éru, která má přijít v následujících letech. Přírodní katastrofa, která má zasáhnout Evropu, prý připraví o životy téměř dvě třetiny obyvatel, takže pro mnohé to opravdu bude konec světa. Pro ty, co přežijí, to ale bude začátek nového věku. Neříkám, že se všechno stane přesně tak, jak je uvedeno v této knize, protože žádné pro-

roctví nemůže být příliš přesné, abychom se na to všichni náhodou nepřipravili, ale že se opravdu „něco velkého“ chystá, jsem se přesvědčil na silvestrovském pobytu, který jsem s Marcelem a partou jeho známých strávil v podhůří Šumavy.

Pokud jsem vás výše uvedenými fakty přeci jen trochu „nalomil“, zkuste si ten letošní rok opravdu užít. Splňte si své sny, vyřešte všechny spory a snažte se co nejvíce času trávit s přáteli a pokud možno co nejméně ubližovat přírodě.

Jířa

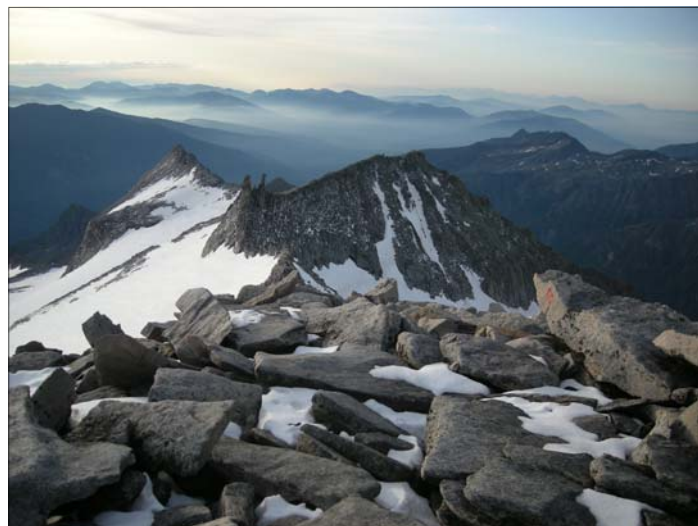
Použité zdroje:

cs.wikipedia.org - Fenomén roku 2012

<http://2012.konec-sveta.cz>

<http://www.milahelp.cz>

<http://www.horoskopnamiru.cz/ceka-nas-rok-vodniho-draka-2012>.

Z chorých mozků

- Já kdybych někam patřil, tak bych si připadal úplně cizí! *(Blagodan Pytlič)*
- Na skalách moc nelezu, tam se bojím! Protože je to tam špinavý a jsou tam pavouci! *(Ivana)*

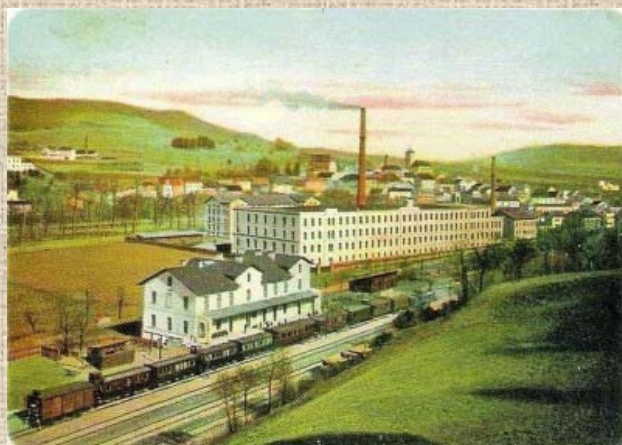

Osobnosti z historie Krušných hor (2. část)

Theodor Grohmann (1844 – 1919)

Narodil se 27.4.1844 ve Cvikově u Krásné Lípy jako jeden ze tří synů významného textilního průmyslníka Carla Grohmanna. Rodinná firma ve Cvikově a následně v nedaleké Lindavě skvěle prosperuje. V roce 1866 se Theodor se svým starším bratrem Martinem (1840 – 1914) osamostatňují a získávají oprávnění na provoz barvírny v Bystřanech na Teplicku (bratr Johann však i do tohoto podniku spoluinvestuje. Johann v roce 1874 po smrti otce přebírá barvírny u Cvikova).

Oběma bratrům výroba kvetla a obchod se dařil. V roce 1888 kupují Martin a Theodor od hraběnky Černínové zámek v Benešově nad Ploučnicí, kde taktéž nechali vystavět v r. 1883 dvě přádely bavlny a dvě barvírny příze (pozdější Benar). Tento podnik byl svého času největší textilní budovou v Evropě s výkonem 1000 PS a tandemovým parním strojem – největším v Čechách. Tento stroj byl během 2. světové války sešrotován.

Přes fakt, že největší majetek neměli v Teplicích, pravděpodobně díky evropskému věhlasu místních lázní a čilému společenskému životu se rozhodli bydlet právě zde. V roce 1894 Martin koupil právě osiřelou neorenesanční budovu německého klasického gymnázia v Lipové ulici (pro školu byla určena nová budova na Mont de Ligne, dnes obchodní akademie) a nechal ji Johannem Davidem Ferberem v letech 1894 - 1906 přebudovat v reprezentativní rodinné sídlo. Velkolepou okenní malbu dodal Carl de Bouché, zakladatel mnichovského ateliéru pro malbu a sklo. Od roku 1946 slouží vila teplické knihovně.

Od 90. let podnikají oba bratři také v důlním průmyslu. Šířící se uplatnění parního stroje výrazně zvýšilo poptávku po hnědém uhlí podkrušnohorské pánve, zájem byl navíc akcelerován od poloviny století budovanou železnicí. V roce 1891 – 1892 získali bratři Grohmannové rozsáhlý komplex dolových měř u Kundratic, Podhůří, Vysoké Pece, Drmal a Dřínova, na nichž vznikl roku 1892 největší báňský podnik chomutovské a jirkovské oblasti, důl Grohmann. Důlní komplex byl původně nazván Elly, později Karel a nakonec jen Grohmann (po roce 1948 maršál Koněv). Hlavní těžní jáma Karel byla spojena vlečkou se železniční stanicí v Jezeří, kde bylo také ředitelství tohoto podniku.

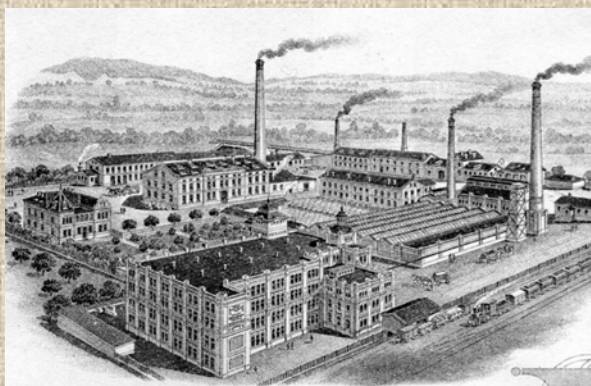
Na dole Grohmann se dobývala zásekovým komorováním na zával zhruba 20 - 30 m mocná sloj uložená asi 110 m pod povrchem a obsahující uhlí o výhřevnosti až 4200 cal. Při otvírce jižního dolového pole byla roku 1899 neočekávaně naražena stará vydobytá komora o rozměrech 10 x 30 x 3 m, čímž došlo k průvalu cca 800 m³ vody a bahna, který způsobil smrt tří horníků.

Provoz na dole Grohmann dosáhl záhy značných rozměrů. Na začátku 20. století zde 390 horníků těžilo kolem 200 kt uhlí ročně, před 1. světovou válkou 500 horníků těžilo 300 kt uhlí ročně.

Později se zde těžba udržovala do roku 1939 na úrovni 400 kt uhlí ročně. Pracovalo zde 750 až 800 horníků. Hospodářská krize se dolu prakticky nedotkla.

Něco málo uhlí vytěžili bratři Grohmannové povrchově v místech dnešního Lesoparku Chomutov.

Těžiště příjmů však rodina stále měla z textilek. K původní barvírně v Bystřanech nechali bratři Grohmannové v době konjunktury postavit v letech 1900 – 1901 soukárnu a následně i přádelnu na zpracování egyptské bavlny. Projektantem výstavní přádelny v secesním stylu, jejíž patra jsou nesena moderní ocelovou nýťovanou konstrukcí od firmy Franz Zimmermann ze saského Werdau, byl v letech 1906 až 1907 opět teplický stavitel Johann David Ferber. Dnes je kdysi výstavní budova továrny v havarijním stavu.

V roce 1914 umírá Martin a v roce 1919 Theodor. Martinovy synové Kurt a Hans Jörg dědí majetky na Benešovsku (pravděpodobně). Syn Theodora Arwed (narozen 1874) byl posledním obyvatelem vily v Lipové ulici a majitel bystřanského podniku. Arwed byl s manželkou jako 71-letý po 2. světové válce vyhnán a na odchodu z města, k jehož rozvoji jeho rodina nemálo přispěla, do krve zmlácen. Rodina se do historie Teplic zapsala na větším počtu míst, než bylo dosud zmíněno. Martin Grohmann např. odkoupil v roce 1906 Lipový dvůr a Theodor byl na počátku 20. století poslancem českého sněmu a také předsedou teplické sekce Německého alpského spolku, čímž se konečně dostáváme k Theodorovým aktivitám týkajících se hor.

Mimo jiné aktivity byl Theodor zaníceným milovníkem přírody a zejména pak Stubaiských Alp, kde jako horolezec vystoupil na téměř všechny vrcholy. Pravděpodobně lezecky působil i na Tannichu a Seebergu v Krušných horách.

Grohmannhütte

V červnu 1886 se teplická sekce Německého alpského spolku rozhodla koupit pozemek pro výstavbu chaty v masívu Vedretty v nadmořské výšce 2254 m. Výstavbu chaty financuje T. Grohmann a 27.8.1887 je slavnostně otevřena. Jedná se o první přístřešek postavený v této oblasti Stubaiských Alp. Bohužel, chata byla zcela zničena lavinou hned v následující zimě. Theodor Grohmann okamžitě financuje výstavbu nové chaty opodál na bezpečnějším místě a chata po něm byla později pojmenována. V následujících letech byla několikrát chata poničena a vydrancována. Po 2. Světové válce byla předána do správy CAI Bolzano, nyní je ve správě CAI Sterzing. V letech 1998 – 2000 byla chata zcela zrekonstruována a poskytuje více než 10 lůžek i stravování. Provozována je v závislosti na počasí od začátku června do konce října. Známa je rovněž pod italským názvem Rif. Vedretta Piana.

Teplitzer Hütte

Prakticky současně je budována 330 m nad bivakem Grohmann teplickou sekcí DÖAV impozantní Teplická chata. Toto působivé útočiště se nachází v nadmořské výšce 2586 m a je výchozím bodem pro výlety ve skupině Montarso/ Feuerstein. Chata byla slavnostně otevřena 14. 8. 1889 a byla okamžitě obležena davy horolezců. Brzy z důvodu zvýšení kapacity dochází k jejímu rozšíření a 18.8.1898 je otevřena přestavěná Neue Teplitzer Hütte. I výstavbu této chaty Theodor z velké části financuje. Po válce chata přechází do správy CAI Sterzing a je známa rovněž pod italským názvem Rif. Vedretta Pendente.

Müllerhütte

V roce 1911 převzal Theodor Grohmann finanční závazky této sousedící chaty a přispěl tak nejen k dalšímu zpřístupnění jižní části Stubaiských Alp, ale i k další existenci chaty samé. Müllerhütte leží v nadmořské výšce 3145 m a je známa též pod italským názvem Rifugio Cima Libera

ODDÍLOVÁ SCHŮZE A ŠKODIČOVA ZPOVĚĚ

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 6. února 2012 od 18.30 hod. v restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na této schůzi je nutné odevzdat vyplněné formuláře "Škodičovo zповědi" a zároveň je to také poslední termín pro zaplacení klubových příspěvků bez penále.

Více zde: <http://www.horoklub.cz/news/skodic-a-prispevky/>.

Formulář pro vyplnění Škodiče spolu s návodem najdete zde: <http://www.horoklub.cz/ke-stazeni/>.

Co kdo s kým, kdy, kde a jak v lednu 2012

Pavel Suchopárek

- 1.1. Hned v prvních minutách roku se rozbíhá nádherná tradice získávání prvních zápisů do vrcholových knížek. Z dostupných informací do tmy vyráží Blahoslav Horezdaryzcizič se svou partnerkou Markétkou, P. Suchopárek, Martin Jechhanger a další snad také. V dalších dnech vydatně sbírá po horách Horezdary Ludva. A kolik už je toho posbíráno? Dost... . Odpoledne pak probíhá na Bandě tradiční Novoroční ráchání. Odvážlivců lezoucích do vody nebylo moc – Tom Hyksa, Broněk, Deivina, Blagodan Špínuzložského-rokuzesebesmyč, Letoš a David Šimků. Postávajících, na hygienu málo hledících špinavců okolo, však bylo mnohem víc.
- 3.1. Ludva a Párek sbírají Horezdary po horách i v údolí. Ovšem nezávisle na sobě.
- 4.1. Ludva s Blagodanem nenechávají nic náhodě a na Bořeni si připisují dalších 6 kvalitních Horezdarů.
- 7.1. Na běžkách v okolí Svahové a Bernova šlape stopy kompletní Parekteam.
- 9.1. Na dobře utajeném místě sbírá Horezdary opět Ludva.
- 11.1. Hasištejnské skály navštěvuje opět sběrač a lovec v jedné osobě – Ludvík Kostků.
- 12.1. Něco málo Horezdarů se daří ulovit Párekovi v údolí řeky Ogry.
- 14.1. Novou skalní oblast s výjimečnými rozhledy – Velkou skálu - se daří „nalézt“ a zhodnotit Ludvovi s Párkem nad Lidní.
- 21.1. Parekteam opět prohání běžky v okolí chalupy, tentokrát již ve fádnicích strojových stopách.
- 24.-26.1. Ludvík Kostkatej s Blážou Klucovým vypadli na pár dní do Stubajek na skialpech se projet. Vystupali na Stubaier Wildspitze do výše 3230 m.
- 27 – 29.1. Se uskutečnil částečný přejezd Krušných hor – tzv. PKH. Tentokrát se jelo z Chomutova přes Brandov a Vytišku na konec. Celkově se nějak zapojilo do přejezdu kolem 20 běžců převážně z Čech. Pravděpodobně vznikne i článek, který bude zveřejněn v dalším čísle slunečníku Mantana.